

overhovedet sjeldent kan komme til fuld Klarhed —, men hvad er Meningen? Det er den, at der skal tages Hensyn til, hvad Folk efter deres sociale Stilling kunne formodes overhovedet at være i Besiddelse af, og netop naar Sagen forstaaes saaledes, kan den meget lettere udføres. (Kampmann: Hør!) Det ærede Medlem syntes at ville indrømme dette, men det kan let tænkes, at den Forudsætning, fra hvilken man er gaaet ud, nemlig, at den Paagjældende ikke blot var velhavende, men ogsaa kunde betale Bøden, er forkeert. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (C. Rimestad), til hvem jeg, hvad dette Spørgsmaal angaaer, væsentlig har kunnet henholde mig, bemærkede dog, at der maaskee kunde ansøres den Indvending mod det Forslag, for hvilket jeg fører Ordet, at der derved maaskee kunde fremkaldes et Skin af Uret, idet Folk i Almindelighed vanffeligt vilde forstaae, at der ved Siden af en større Bøde bliver sat en Fængselsstraf, som ikke er større end den, der svarer til en mindre Bøde; men dette forekommer mig netop ogsaa at være en Ferdeel. Gaaer man ud fra, at Folk, der læse Domme, uden Videre danne sig en Mening om de forskjellige dømt Personers forskjellige Strafbarhed efter den idømte Strafs Størrelse — altsaa her, forsaavidt der er Spørgsmaal om Bøder, efter den idømte Bødes Størrelse —, vilde man, hvis man ikke havde det Correctiv, som Tilspøiningen af et Alternativ af Fængselsstraf i Afsoningsstilsælde vil være, forføre Folk til at troe, at den Mand, der anses for formuende og derfor bliver idømt en ti Gange større Bøde end en Anden, skulde have begaaet en ti Gange mere straffskyldig Forseelse end denne. Netop Tilspøien af Fængselsstraf som Alternativ forekommer mig at have det Gode, at den antyder, i hvilket Forhold flere forskellige Domsældtes Forseelser egentlig staae til hinanden, og det vil derved netop springe i Sine paa dem, der læse dommene med Forstand, at naar der er gjort Forskel paa Bøderne, er det, fordi den ene Mand anses for mere formuende end den anden. Det forekommer mig, at der netop deraf maa fremgaae en Erkjendelse hos den store Mængde af, at man har søgt at ramme det Retfærdige ogsaa der-

igjennem, at man har paalagt de mere Formuende en større Bøde end de mindre Formuende, fordi lige Bøder ramme dem i høist forskjellig Grad.

De samme ærede Medlemmer, som have stillet Forslaget under Nr. 23 til § 30, med Hensyn til hvilket jeg virkelig vil bede Thingets ærede Medlemmer at overveie, om det vil være rigtigt at stemme for det — jeg for mit Vedkommende vil bestemt fraraade det —, har stillet flere andre Forslag, af hvilke der er nogle, som jeg maaskee kunde have Mindre at indvende imod, og et enkelt, som jeg for mit Vedkommende har Mere imod. Med Hensyn til det Forslag, der er stillet under Nr. 20 til § 22, finder jeg mig kun foranlediget til at gjøre samme Bemærkning som den ærede Justitsminister, nemlig, at det ikke forekommer mig at være nødvendigt; men dette Forslag, der gaaer ud paa, at Fristerne mellem de forskjellige Terminer for Band- og Brødstraffens Afsoning kunne forlænges efter den Domsældtes Begjæring, hvis Rægen finder, at dertil er Grund, er blevet stillet, og naar der altsaa har været Tvivl tilstede om, hvorvidt dette kunde siges at ligge i Loven, vil jeg for mit Vedkommende ansee det for naturligst, at man ikke stemmer derimod; jeg har derfor i Stede at stemme for Forslaget under Nr. 20. — Forslaget under Nr. 15, der gaaer ud paa, at det skulde kunne tilstedes, at en Person, hvem flere Straffedomme vare overgaaede, skulde kunne affone ogsaa den Deel af Straffetiden, der gaaer ud over 6 Aar, i Enkeltcelle, med den fastsatte afstortede Tid, vil jeg heller ikke udtale mig bestemt imod. Jeg har rigtignok den Mening, at der ikke vil være mange Tilfælde, hvor noget Saadant vil eller bør kunne komme til Anvendelse, fordi jeg maa være ganske enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Liebe) i, at Cellesystemet neppe overhovedet vil vise sig helbringende, naar det udstrækkes over flere Aar; men saaledes som Forslaget er fremsat, idet der for det Første er den Betingelse, at der skal have Rægens Erklæring, for det Andet, at det er den Paagjældendes eget Ønske, og for det Tredie, at man har Fængselsbestyrelsens Indvilligelse, kan der ganske vist ikke være stor Be-